

Universitetet, saa vil det komme ind derunder efter den Redaction, jeg nylig nævnte, som Udvalget ogsaa synes at være tilbøielig til at antage, og jeg troer, at det var ønskeligt, om det kom derunder.

Cultusministeren: Jeg maa et Døgn opholde Tinget, idet jeg nemlig gjerne vilde rette det Spørgsmaal til den sidste ærede Taler, hvor den Lod er beliggende, han specielt nævnte.

J. A. Hansen: Jeg skal tillade mig privat at meddele den høitærede Minister det, da jeg for Diebliffet ikke har de vedkommende Documenter ved Haanden.

Ordføreren: Det forekommer mig, at det er betænkeligt at gaae ind paa et Forslag, for hvilken der ligger en Hensigt til Grund, som kan føre til et uvist Resultat. Den ærede Forslagsstiller anerkjendte selv, at hvis man tog hans Forslag tilfølg, vilde der vedblive at være en Uvisshed, som paa anden Maade skulde finde sin Afgjørelse, angaaende om det omhandlede Gods skulde behandles efter Loven eller ikke, men jeg troer, at det er bedre, at denne Uvisshed bliver afgjort ved Loven selv. Udvalgets Forslag gaaer vel ud paa, at den omhandlede Bestemmelse skulde affattes noget anderledes end af Ministeriet foreslaaet, fordi vi ikke kunne anerkjende, at der her handlede om en virkelig Undtagelse fra Loven, men mene, at den af os foreslaaede Bestemmelse bør optages netop for at fjerne den Tvivl, som kunde finde Sted, om dette Gods skulde behandles efter Loven eller ikke, og hvilken Tvivl den ærede Forslagsstiller selv i Slutningen af sit Foredrag erkjendte at der kunde eksistere. Hvad Realiteten af Spørgsmaalet angaaer, da troer jeg ikke, at det omhandlede Gods bør behandles efter Loven, og jeg troer heller ikke, at det er ønskeligt for vedkommende Bruger deraf, at der bliver den Uvisshed tilbage, som der vilde blive, naar man lod det paagjældende Punktum udgaae. I første Henseende maa jeg henvise til hvad der er anført i Motiverne, hvor det er udviklet, at, med Hensyn til dette Gods eksistere aldeles ikke de historiske Forhold, som ellers begrunde Lovens Anvendelse, ligesom ogsaa at Godset heller ikke er tillagt Universitetet til Fyldestgjørelse af et

Statsformaal, men ene og alene tillagt det, som det hedder i den testamentariske Disposition, for at Bestyrelsen af Universitetet kan anvende Indtagterne til Understøttelse for unge Studerende, hvorved det altsaa er constitueret som et selvstændigt Legat under Universitetet. Hvad angaaer Spørgsmaalet, om Vedblivelsen af Uvissheden er ønskelig for Beboerne selv eller ikke, da maa jeg bemærke, at selv et uvist Haab om en billig Afgjørelse administrativt Bei vistnok er at foretrække for dem, fremfor, saalænge Godset ikke endnu endelig er gaaet over til Universitetet, alvorligt at sætte det under Spørgsmaal, om Loven skal anvendes derpaa eller ikke; thi jeg indseer ikke, hvad der i saa Fald skulde hindre Universitetet fra at foranstalte Skiftet af det omhandlede Bo, som endnu ikke er sluttet, fremmet saaledes, at Godset blev realiseret, førend det kom over i Universitetets Hænder, og jeg troer saaledes, at Beboerne ville staa sig bedre ved en Realisation, en Overgang til Selveiendom, som udførtes gennem Cultusministeriet, end ved en Realisation gennem Skifteretten. Jeg vil ikke sige, at Skifteretten var istand til at lade det gaae over til Selveiendom; men den kunde sælge det som Strøgs gods til andre Giere, og saaledes, at Cultusministeriet ikke blev Gier deraf. Med Hensyn til, hvad den ærede Forslagsstiller har bemærket om Cultusministeriets tidligere Fremgangsmaade, saa tillader jeg mig at troe, at der i dette Forhold maa være en Misforstaaelse, som jeg ingentunde vil sige ligger hos den ærede Forslagsstiller, men maaskee ogsaa hos den underordnede Bestyrelse. Jeg skulde nemlig felle meget, om ikke den paagjældende Jordlod, til hvilken han har sigtet, er en af de saakaldte Bisby Jordlodder. Jeg finder nemlig i de Fortegnelser, der ere trykte i Bilaget, ingen Jordlod med den af ham opgivne Størrelse, undtagen iblandt Bisby Jordlodder; men om disse Jordlodder har Bestyrelsen ikke udtalt det som almindelig Regel, at Afgiften paa dem saa betydeligt skulde forhøies. Der er kun, som det fremgaaer af Bilaget p. 144, i 1846 reserveret i Anledning af et indtruffet Tilfælde, at den første fæsteledig blivende Fjerding, saafremt der ikke maatte være særdeles